Ikke havde jeg anet, at denne min Forklaring skulde faa saa store Følger, at den skulde, som De mener, danne Bindeleddet imellem Dansk Kvindesamfund og Uretten eller Revolutionen, som de oven i Købet kalder det.

Da jeg nu dog har begyndt, maa jeg maaske nok endnu tilføje et Par Ord, som strengt taget ikke vedkommer mig:

Kære Fru Kieler. De siger selv, at De under hele Udstillingsaaret kun har været til 3 Møder, de to i det literære Udvalg, og det tredje — Plenarmødet 11. Januar 1895. Ja, men saa dømmer og fordømmer De jo, hvad De ikke selv kender. De har bestemt ikke øst Deres Kundskaber af ganske rene Kilder. Jeg, som dog var til Stede ved det meste af, hvad der foregik fra den 11. Januar, har paa de fleste Steder en ganske anden Opfattelse end De af, hvad der var Ret og Uret. F. Eks. Journalistbesøget. Jeg var der, De var der ikke! De, som selv ikke var der, lader en frivol Franskmands Udtalelser optrykke som en Skam for de danske Kvinder. Jeg, som selv var der, skrev om de fremmede Journalister, at de viste sig at være særdeles værdige det Hverv, Deres Blade havde overdraget dem, idet de med virkelig Interesse besaa Udstillingen, udspurgte og noterede, og saa grundigt det var muligt, gennemgik de forskellige Afdelinger, ledsagede af Komitéens Damer. Deres Opførsel mod Udstillingens Damer var en saadan, at der skulde et forudindtaget Øje til for at finde noget som helst stødende eller upassende. De nævner som Modsætning hertil Udtalelser om Kvindekongressen i Chikago. Tror De ikke ogsaa, kære Fru Kieler, at der — med lidt Anstrengelse — kunde være fundet lignende frivole Udtalelser om de amerikanske Damer fra Kvindekongressen i et eller andet fransk Blad?

Om Plenarmødet 11. Januar siger De, at Tonen den Aften var en saadan, at mange Medlemmer undsaa sig paa deres Køns Vegne. Jeg var dog ogsaa til Stede — ganske udenfor Partierne — de allerfleste tilstedeværende kendte jeg end ikke af Navn — jeg var der paa Grund af den paatænkte „Udstillingstidende“ og paatog mig samtidig af referere til Protokollen. Og jeg kan forsikre Dem, at jeg har intet at udsætte paa „Tonen“. De anker med det samme over, at Dirigenten ikke burde være valgt blandt Medlemmerne af noget Udvalg. I saa Fald kunde Mødet vitterlig slet ingen Dirigent have faaet, da ingen andre end Udvalgsmedlemmer kunde komme til Stede paa Plenarmøderne.

Jeg skal ikke trætte Dem og andre Læsere mere. De bebrejder Kvinderne, at de ikke forstaar at stille *Sagen over Personen*. Deres Anke er gammel. Mænd forstaar det tarve-